

YAŞADIKLARIMIZ

ECZACININ MÜHÜRÜ

Ecz. Şemsettin BAYKUL(*)

〔(*) Serbest Eczacı〕

Eskilerin bir deyimi vardır, "Mühür kimde ise süleyman odur" diye. Bu söz boşuna söylenmiş bir söz değil...

Yapılmış ya da yapılması gereken bir takım resmi yarı resmi işlemlerin sonunda kişinin veya kurumun evet veya hayır anlamında kullanacağı bir onay işaretidir "mühür".

Gelişi güzel her yerde kullanılması söz konusu değildir. Yani ayağa düşmemesi gerekir. Çünkü bu mühür anılan kurumun sembolü ve şerefidir.

Son günlerde eczane ziyaretlerinde (resmi olmayan) bazı firma elemanlarının herhangi bir sabunun veya bir şampuanın tanıtımı esnasında sorulan ve yanıt alınan bir takım bilginin karşılığında "mühürünüzü basar mısınız?" sözü ile karşılaşmaktadır. Kendilerine tanıtımı yapılan sabun veya şampuan veya diğer maddelerle "mühürün ne ilgisi var" diye sorulduğunda şu yanıt verilmektedir:

"Biz bir emek veriyoruz. Patronumuz bizim eczane ziyareti yapıp yapmadığımıza ancak sizin mühürünüzü, kaşenizi görünce inanıyor."

Demek ki firma veya kuruluş çalıştırdığı şahsa itimat ve güven duymamaktadır. Öyleyse bu güven ortamının oluşmadığı şüphe ve iyi niyetten yoksun bu kimselere biz eczacı olarak nasıl güven duyar onlara iyi niyetle yaklaşabiliriz?

Sanırım eczacı kardeşlerimin bu konu üzerinde hassasiyetle durmaları gereklidir. Öyle olur olmaz her önüne gelene bizi temsil eden mühürümüzü, kaşemizi basarsak sonucuna da katlanmak zorunda olduğumuz bir takım olaylara istemiyerek de olsa iyi niyetimizden dolayı katlanmış oluruz düşüncesindeyim.

"Mühür kimde ise süleyman odur" sözcüğünden hareketle derim ki daima süleyman olarak kalmak daha doğru olur.

Esenlik ve sağlık dolu günler dilerim.

POSTAYLA
GELEN

ÖYKÜ

Bir Sevginin Panoraması

İlhan ÇINAR

Sevgi, ne büyük bir sözcük ki tüm sevgileri sevgisizlikleri, başlangıçları, ümitleri, beklentileri, yaşanmışları, yaşanmamışları, düşleri, gerçekleri, hataları, doğruları, yanlışları, coşkunlukları, ilkleri, sonları, üzüntüleri, taşkınlıkları, yoksunlukları, pişmanlıkları, düşünceleri ve bitişleriyle koskoca bir yük, bir hasret. Hem de yaşamın ilk gününden son anına kadar herşeye, herkese duyulan bir hasret. Alıştıklarımız alışamadıklarımızla hayatımızın dönüm noktaları, kilometre taşları ise kişilere ve onlara duyduğumuz sevgi. Nedense en çok bu tür sevgi etkiliyse, etkilemiyor, yüceltiyor ya da eksiltiyor bizleri. Gerçekten Kasım gününde ya da Mayıs gününde bulup da sonradan kaybettiğimiz bir soluk masal mı? Yalnızlıklarla, pişmanlıklarla bezenen bir karabasan mı? Siz bayım, kendi kırgınlıklarınızı, düş kırıklıklarınızı, yanlışlarınızı tatmin edercesine neden suçsuz bir insan üzerinde kendinizi ispata çalışıyorsunuz? Ve siz Küçük Hanım, neden size en gereksinimi olduğu zamanlarda yanında olmadığınız sevdüğünüzün? Neden hiç özeleştiriyapıp eksiklerinizi tamamlamadınız? Yoksa sömürüldüğünüzü ya da yanıldığımızı her ikiniz de çok geç mi kavradınız? Gelin bir öykü anlatayım size. Belki gerek belki değil.

Ben bu öyküdeki 3. şahıs, biraz olayları etkiledim, belki de çabuklaştırdım ama gene de çok etkilendim. Bu olaya tanık olunca benim yaşamımdaki sevgiler çok tekdüze geldi bana. Çoktan başlayan birşeylerin en so-

nuna ya da sondan bir önceki dönemine rast geldim. Ama gördüğüm coşku, sevgi seli, üzerine hiç vazife olmadığı halde beni ilk kez birşeyi yapmaya zorladı. Bir insanın özel hayatına, duygularına girmek gereğini duydum. Çılgınca bir merakla herşeyi öğrenmek istedim. Neydi bu giz, deşifre edilmemiş bir sevinin öyküsü?

Olay, hiç de klasiğe uygun olmayan bir biçimde başlamıştı. Ne kız ne de erkek fazla hevesli değildiler. Uzunca bir dönem sadece merhabalık bir dost olarak kalmışlardı. Sonra ne olmuş, nasıl olmuşsa kahramanımız, birgün celallenmiş, küçük bahanelerle sürekli gelir gider olmuştu bayanın yanına. Nedense bayan da işin rengini kavrayamamış ama bazı olayların başlamakta olduğunu farketmiş. Duyguların henüz sahenede olmadığı bu konumda, bu ilişki mantığına hiç uygun gelmemiş. Ama sıklaşan görüşmeler mantık faktörüne hiç de yardımcı olmuyormuş. Sonunda zayıf bir anda birliktelik başlamış. Teklifsizce, sorusuz, sualsiz gelişivermiş. Sözler, vaatler hele sevgi sözcükleri hiç yokmuş. Sadece bazı olaylar yaşandıkça öğreniliyormuş. Kız yadırgamış, iklimin deneyimsizliği onu sorulara yöneltmiş ama bir giz perdesinin altında, bir diyologsuzluk içinde herşey sürüyormuş. Nereye kadar mı? Dayanabildiği kadar, saklı, gizli ama bu sıcak ilişki beklentileri getirmiş beraberinde. İnsanın sevdiğinden beklediği ama hiç cevap alamadığı beklentileri. Birlikte yürümek, gezmek, tartışmak birlikte hep birlikte olmak gibi. Dedik ya bizim öykümüz hiç de klasik bir öykü değil. Nedense bunların hiçbirisi yokmuş. Sonunda bir gün patlamış kız. Fakat gene yanıt yok. Birtirmeğe karar vermiş. Ayrılmışlar. Kaç zaman o da unutmamış. Sonra ne olmuş, nasıl olmuşsa yine başlamış. Sorusuzca, sorgusuzca ve sorumsuzca. Artık sadece tutku varmış. Karşı konulmaz bir tutku. Tüm bunların arasında gene kızın bunalımları başlamış. Nedense çığ gibi büyümüş. Artık duygu ve mantık yolları, kavşağı çoktan aştığı için birbirini hiç göremez olmuş. Kimselere söylemeden duramamış. Belki hataları varmış, öğrenmek istemiş ama herkes ona böyle bir şeyi nasıl kabullendiğini sormuş. Neden? Neden buna devam ettiğini sormuşlar. Kız budalaymış. "O aydın bir ailenin kızınıymış, çağdaş ve modernmiş. Bu zamanda böyle budalalık olur muymuş?"

Kız, hiçbir şeye karşı fazla hırslı olmayan rahat bir insanmış ama yine de bazı noktalarda gelenekleri aşamıyormuş. Zincirin bazı halkalarını sevdiğiyle kırmış ama yetmemiş. Aradaki iletişimsizliği yok edememiş, bunun kaynağının kafa ve yaşam tarzları olduğunu düşünmüş. Ama her zaman herşey birbiriyle tam uyum içinde olmuyormuş ki. Sevgi, salt mükemmeli aramak değilmiş ona göre.

İnsanlar önyargılarla bu olayı yakalamaya çalıştıkları zaman tam bir fiyaskoymuş sonuç. Oysa iyi erdemleri değerlendirip bunlarla mutlu olmak daha kolaymış. Bu yüzden, kimse kızı anlamamış. Onlar, hiç o erkekle birliktelik yaşamamışlardı. Onun lakayt

görünüşünün altındaki sıcak, sevecen insanı tanınamışlardı, kah ciddi kah müstehzi tavırlarının örttüğü iyiliği, insan sevgisini görmemişlerdi, çağdaş ve gerçekçi fikirlerle örülmüş bir maskenin altının duygu ve tutku olduğunu nasıl bilebilirlerdi? Onlar hiç yağmurda ona sarılıp kalp atışlarını dinlemişler miydi, soğukta onun sıcaklığıyla ısınıp, sıcakta birlikte erimişler miydi ya da gecenin ikisinde sabahın altısında umutla uyanıp ona koşmuşlarmıydı ki kıza budala diyorlardı?

İşte benim de anlamadığım hep bu noktaydı. Neden erkek böyle bir ilişkiyi sürdürüyordu? Çevresinde herkes, herşey ondan yana olduğu halde gizli kapaklı, sorunlu bir beraberlik neden devam ediyordu? Ortada bir sevgi unsuru mu vardı? Hayır sanmıyorum. Daha doğrusu erkeğin sevdiğini sanmıyorum. İnsan bu derece sevgisizolamayacağına göre alışkanlığı mıydı, karşısın-dakini incitmeme isteği miydi? Neydi çözemedim. Neyse yine öykümüze dönelim biz. Yaz geçip sonbahar gelince yeni umutlar yeni yönelmeler olmuş, erkek daha iyi bir konuma gelmiş, görüşmeler seyrekleşmiş. Bu da, kızın tutkusunu azaltmamış. Sonra bir ekim günü, bir sabah bazı gerçeklerle ilk kez yüzyüze gelmiş kadın kahramanımız. Erkek sırtını dönerken büyük bir kırgınlıkla ayrılmış onun yanından. Sünger çekmiş herşeye. Hayır; çekmeyi denemiş, hey hat ne fayda. Birkaç ay sonra çalan telefon, derinden gelen ses, özlemleri, tutkuları, unutulmağa çalışılanları bir saniyede canlandırmış. Yeni yılda hiç ayrılmamayı temenni etmiş sevdiğine kız. Ama geçen yıl da ona istediği birlikteliği vermemiş. Çarpık ilişki aynı çizgide uzamış gitmiş. İşte ben onu tam bu noktada tanıdım. Işıl ışıl gözleri, neşesi, yok edilemeyen neşesi, coşkunca hoşgörüsü ve sabrıyla ilk kez onu ve sevdiğini. Bir toplantıda. Asla sevgili olduklarını tahmin edemezdim. Kimse edemezdi. Herkes gibiydiler, mesafeli ve yabancı.

Erkek harika bir insandı, hani hep olmak isteyip de olamadıklarımız gibi yani. Uzun zaman geçti. Bu arada bizim gelişen olgunlaşan arkadaşlığımız onun sonsuz neşesinin altında yatan hüznüyle tanıştırdı beni ve eşimi. Hep yalnızdı, hep "birşeyi bekler gibiydi. Neydi aradığı? Arabanın camından bakıp ta uzaklara dalınca neydi düşündüğü? Soramadık, çözemedik. Onu kendi arkadaşlarımla tanıştırdım ama mesafeli, uzak samimiyetten, birşeylerden kaçır gibiydi. Bazı şeylerin belki de yeni bir sevinin başlayacağını umduğum durumlarda bile inanılmaz derecede soğuk ve ulaşılmaz oluyordu. Herleyen arkadaşlığımız bize bir sonbahar gecesindeki çilingir sofrasında onun sırrını getirdi. İnanamadık. Nasıl inanılırdı? Ama bu onun bütün yalnızlığını anlatıyordu. Üzülüyordu çok üzülüyordu. İzin istedim. "Lütfen bir kez olsun konuşayım" dedim. Başımı umarsızca salladı. "Hayır ben bile neyin peşinde olduğunu anlamadım." dedi. Onunla aralarında ne varmış, ne yokmuş. Bir bütünü eksik parçaları o kadar fazlamış ki kendi de anlamıyormuş bu bütünü nasıl durduğunu, o yüzden sıklıkla darmadağın oluyormuş bir

bütünümsü. Nasıl toplanıyor, neyle biraraya geliyor belli değil. Onun özlemlerini, bekleyişlerini, telefon çalışındaki umutla kalkışlarını hiç anlayamadım. Ona değer vermeyen, onu istemeyen ama nedense ondan kopmayan bir insana uzanıyordu. Neden böyle çaresiz, coşkulu ve zavalıca seviyordu? Bir sömürü vardı besbelli. Erkeğin kendi kendine bile itiraf etmediği eziklik duygusu, yükselme hırsı, mükemmele ulaşma arzusu, geçmişteki kırılmışlıkları, üzüntüleri belki burada tatmin oluyordu. Onu fazla tanıımıyordum. Elbette bilmediğim bazı noktalar da olabilirdi bu öyküde. Ama çok iyi gözlüyordum ve objektif bir gözden hiçbir şey kaçmıyordu. Tüm cesaretimi toplayıp arkadaşşıma ilk kez biraz cüretkarca çıktım. "Ortada hiçbir şey olmadığını, kendini toplamasını" söyledim. Kabul etti. Sonra bir yaz günü, maziyi örten perde uzaktan gelen ortak bir arkadaşın tarafından kaldırıldı. Aniden, hiç beklemeden, hesapsızca herşeyi öğreniverdi arkadaşım. Bazı soruların yanıtı şıp diye yerine oturdu. Ne yazık ki geçmişte kalmıyor-du, o hep yaşıyordu. Bu gün de yarın da hep yanımızdaydı, duygularımızı, davranışlarımızı, o eski kırgınlıklar belirliyordu. Tutarsız olaylar, bütünü tamamlamaya başlıyordu. Derken dar iş çevresi ona herşeyi duyurdu. Erkeğin kaçamaklarını, yaşamak isteyip de yaşamadıkları bir bir fısıldandı kıza, zaten ilişkisinin hiçbir şey olmadığına kendini inandıran arkadaşım tekrar koptu. Uzun bir kopuştu. Ama birkez yani ilkbaharda (ki bu hesaba göre 3. ilkbaharda) onda durgunluk vardı. Bilinmeyen, farklı bir durgunluk. Soramadım. "Bitti artık, bana karşı sorumluluğu yok. Kendini bilen insalarız, isteyerek başladık ve bitti" dedi. Ona hiç söz vermemiş, ne sevgi ne özlem ne de birliktelik üzerine, asla söylememiş sadece hep "güven" demiş. Ne hasaplı, ne bencil bir ilişkiydi bu. Ama gerçektir, sorulduğu zaman erkek "biz sadece iş arkadaşşıyız" diyordu, diyebiliyordu. Bir yaz geçti. Buruk, kah ayrı kah birlikte bir yaz. Ama soğuklaşan, kopan, can çekişen bir seviyle. Sonunda onunla bir kez daha konuştum. "Lütfen bu kangren olmuş ilişkiyi kes at, seni bir kez daha üzgün görmek istemiyorm" dedim. Erkek kendi dünyasındaydı; başarıları, başarısızlıkları, yeni ilişkileri, hayal kırıklıkları ve kendi beklentileriyle bezenen bu alemde kızdan gelen öneriye "tabii, nasıl istersen" dedi ve bu sevi noktalandı.

İkisinden de ses yok. Önceleri arkadaşşım biraz durgun biraz ezikti. Şimdi "hafif ve özgür" olduğunu söylüyor. Bilmiyorum bu, kederinin kılıfı mı yoksa gerçek mi? Bence kılıf. Elbette üzülecekti. Kolay mıydı sevgiyi öğrenmek, bedel ödemededen hesapsızca mutluluk harcamak? Bazı öyküler, şiirler okuyorum erkek tarafından yazılmış, başkalarına. Ve 3 yıl başkalarının gölgesinde bir sevgiyi ayakta tutmağa çalışmış arkadaşşıma bakıyorum, yazık oldu onca sevgiye, coşkuya...

Yalnızlıklar fazla sürmez derler, ben inanıyorum ki o eski aşk şarkısının yeni yorumunu öğrenirler bir süre sonra ikisi de. Mutluluklar diliyorum tüm sevenlere, sevgiyi özleyenlere...

ÖNCESİ

Bütün şarkılarda
beni hatırla.
Hepsi beni anlatır
İyi dinle...

Kimisi yorgundur, biraz kırgın,
hüzünlü,
Kimisi tam tersine;
Sevinç dolu, umut dolu.

Gözlerini kapat öyle dinle.
Kimse görmesin gözlerini,
O gökyüzü mavisini.

Bende kalsın;
Gözlerin,
İnsan sıcaklığın.
Ve duvarları aşıp gelsin.

Öncesi böyle olsun diyorum.
Ya sonrası?
Sonrasını da sen düşün!

Ecz. Derya AKALIN